

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 626/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Matejom Krajčim, PhD., advokátom, Záhradnícka 51, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní sp. zn. B1-33Cb/162/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B1-33Cb/162/2012. Navrhuje priznať mu finančné zadošťačenie 20 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. V napadnutom konaní sa žalobou z 9. augusta 2012 žalobca domáhal od sťažovateľa zaplatenia 48 633,10 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť konaním/nekonaním konateľ a spoločnosti LEKÁREŇ FARMAKO, s.r.o., Bratislava. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 30. júna 2022 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi 48 633,10 eur s príslušenstvom (výrok I), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II) a sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy konania (výrok III). Sťažovateľ sa proti výrokom I a III rozsudku okresného súdu odvolal. Okresný súd uznesením z 29. decembra 2022 uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. Sťažovateľ podaním z 25. januára 2023 žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov v plnom rozsahu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“)

rozsudkom č. k. 1Cob/12/2023-1610 z 27. februára 2025 zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 3. marca 2025. Sťažovateľ 13. marca 2025 vyčíslil trovy konania. Mestský súd rozhodol o výške trov uznesením z 22. apríla 2025, ktorým zaviazal žalobcu na ich náhradu sťažovateľovi v sume 12 722,64 eur. Proti uzneseniu súdu o výške trov sťažovateľ podal sťažnosť z 19. mája 2025, o ktorej do podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté. Justičná pokladnica krajského súdu 2. júna 2025 vyzvala sťažovateľa na úhradu súdneho poplatku za podané odvolanie v zmysle právoplatného a vykonateľného uznesenia súdu z 29. decembra 2022 v sume 2 847,50 eur. Sťažovateľ uhradil súdny poplatok 25. júna 2025 na účet krajského súdu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta, že súd v pomerne jednoduchšej právnej veci do dnešného dňa právoplatne nerozhodol o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Dôkazom neefektívneho a zdĺhavého procesného postupu mestskému súdu je skutočnosť, že súd od podania žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 25. januára 2023 nekonal vo veci viac ako 2 roky a celková dĺžka súdneho konania od podania návrhu žalobcom presiahla dobu viac ako 13 rokov. Mestský súd do dnešného dňa nerozhodol právoplatným meritórnym rozhodnutím, ktorým sa súdne konanie končí, a to vrátane žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 25. januára 2023.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v napadnutom konaní, v ktorom mestský súd podľa sťažovateľa právoplatne nerozhodol, a to vrátane jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 25. januára 2023.

5. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu, a to (i) právnu a faktickú zložitosť veci, (ii) správanie účastníka, (iii) postup súdu (I. ÚS 41/02) a význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02).

7. Napadnuté konanie, ktoré prebiehalo od roku 2012, bolo vo veci samej právoplatne ukončené 3. marca 2025. Právny zástupca sťažovateľa 13. marca 2025 vyčíslil trovy konania a mestský súd krátko na to (22. apríla 2025) uznesením rozhodol o výške trov konania. Toto rozhodnutie sťažovateľ napadol sťažnosťou (z 19. mája 2025), o ktorej do podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že vo veci samej (o predmete konania a o nároku na náhradu

trov prvoinštančného i odvolacieho konania) bolo právoplatne rozhodnuté ešte pred podaním ústavnej sťažnosti a o výške trov konania koná mestský súd promptne. V tejto časti je preto ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

8. Sťažovateľ v súvislosti s namietanými priet'ahmi v napadnutom konaní kritizuje aj postup mestského súdu, ktorý nerozhodol o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z 25. januára 2023. Ústavný súd konštatuje, že z príloh ústavnej sťažnosti nepovažoval za jednoznačne preukázané, že žiadosť sťažovateľa o oslobodenie bola súdu podaná. Z obsahu sťažovateľom priloženej mailovej komunikácie s justičnou pokladnicou vyplýva, že v spise mestského súdu sa žiadosť o oslobodenie nenachádza a uznesenie súdu, ktorým bolo sťažovateľovi uložené zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie, je právoplatné a vykonateľné (t. j. sťažovateľ sa proti nemu neodvolal). Aj z odpovede mestského súdu na žiadosť ústavného súdu vyplýva, že takáto žiadosť sťažovateľa nie je obsahom súdneho spisu. Napriek tomu, že ústavný súd nepovažoval za jednoznačne preukázané, či sťažovateľ žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov skutočne podal, ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke prízvukuje kritérium významu predmetu rozhodovania pre sťažovateľa. Aj keď súdy o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov právoplatne nerozhodli a sťažovateľ súdny poplatok za odvolanie nezaplatil, krajský súd jeho odvolanie meritórne prejednal a rozhodol o ňom. Navyše, sťažovateľ po výzve justičnej pokladnice pred podaním ústavnej sťažnosti súdny poplatok dobrovoľne zaplatil. Jeho právna neistota teda spočíva už len v tom, že ak by súdy jeho žiadosti právoplatne vyhovel, tak by mu vznikol nárok na vrátenie súdneho poplatku. Vo vzťahu k meritórnej súdnej ochrane však už sťažovateľ v právnej neistote nie je, lebo hoci súdny poplatok nezaplatil, súdna ochrana mu bola poskytnutá.

9. Z toho ústavný súd vyvodzuje, že aj napriek dlhotrvajúcemu konaniu vedenému proti sťažovateľovi tento svoju ústavnú sťažnosť podal v čase, keď význam konania v časti rozhodovania o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov (ktorá ani nie je obsahom súdneho spisu, pozn.) dosahoval z pohľadu jeho označených práv zanedbateľnú intenzitu. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07). Preto ústavný súd sťažovateľovu ústavnú sťažnosť namietajúcu priet'ahy v napadnutom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže namietané zbytočné priet'ahy, ako aj aktuálny stav napadnutého súdneho konania nesignalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (napr. IV. ÚS 242/07, I. ÚS 474/2020, II. ÚS 418/2023).

11. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd už uviedol, že tieto články ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov a i keď sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základných práv a slobôd, ktorých ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu